

[Robert Mikkelsen.]

mindre domfældte. Vi rækker gerne Haanden til enhver i vort Samfund, som ærlig har en Haandsrækning behov, men vi ønsker ikke at deltage i Regeringens specielle Haandslag til 4 000 af Demokratiets Fjender.

Bertel Dahlgaard:

Vi staar nu meget nær ved Afslutningen af den Periode, der kendetegnedes ved den saakaldte Udrensning. Det kunde maaske give Baggrund for et Tilbageblik over denne Periodes Forløb og for en Sammenligning mellem, hvad der var Folketingets Tanke, da Straffelovstillægget blev vedtaget i 1945, og den Fuldbyrkelse af Lovens Bud, som siden har fundet Sted. En saadan Analyse vil det imidlertid være meget svært at gennemføre, og jeg skal ikke forsøge det, men jeg vil dog sige, at jeg stadig har den Anskuelse, at Folketingets Indstilling til Problemet, som Tinget gav det til Kende ved Straffelovstillægget af 1. Juni 1945, i Hovedsagen var rigtig. Men jeg maa ogsaa fastholde, hvad jeg har søgt at klargøre tidligere i en Tale her i Tinget, nemlig den 12. Februar 1946, at Udførelsen af Loven i Praksis paa betydningsfulde Punkter ikke svarede til de Forudsætninger, hvorunder Loven vedtoges, saaledes som disse Forudsætninger var angivet af den daværende Justitsminister. Jeg bliver mere og mere overbevist om, at dette Synspunkt ogsaa vil blive Historiens Dom over denne mærkelige Tid.

Jeg har endnu en Ting at fremføre om denne Lovgivnings Udførelse i Praksis. Man faar det bestemte Indtryk, at Højesteret i sin Anvendelse af Dødsstraffen er indstillet paa at følge en meget streng Linie og en Linie, der efter min Formening vil være strengere end den, Folketinget i sin Tid tænkte sig. Naar Folketinget gik til en midlertidig Indførelse af Dødsstraffen endda med tilbagevirkende Kraft, var det utvivlsomt ud fra den Tanke, at der her forelaa Tilfælde af saa bestialske Handlinger, udøvet paa et Tidspunkt, hvor vort Samfund var afskaaret fra at reagere over for dem, saa der ingen Naade fandtes. Saadan følte jeg det i hvert Fald selv, men jeg tror ogsaa, at Folketinget regnede med, at Grænsen paa dette Punkt netop maatte trækkes saa snævert, at der aldrig vilde kunne herske Tvivl om, at der herigennem var fornøden Begrundelse for at

gaa til en saadan Straf under saa ekceptionelle Omstændigheder, som en Lovgivning med tilbagevirkende Kraft er. Skulde det nu i den kommende Tid vise sig, at Højesteret fortsætter, hvad jeg kalder den strenge Linie, da vil jeg indtrængende henstille til den højtærede Minister at foranledige Benaadningsretten anvendt, hvor der i Omstændighederne foreligger Momenter, der giver en Baggrund herfor.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, skal jeg anbefale det. Der vil sikkert findes de Mennesker i vort Samfund — den sidste ærede Taler gav til en vis Grad udtryk derfor —, der vil betegne dette Forslag som Udtryk for en Svaghed ved det Samfund, vi lever i. Det er min Overbevisning, at man her tager helt fejl. Dette Lovforslag er saa langt fra at være et Udtryk for Samfundets Svaghed et Udtryk for vort Samfunds moralske Styrke, et Udtryk for, at vi nu, hvor Opgøret nærmer sig Afslutningen, kan sige til dem, der forbrød sig, at nu begynder et nyt Afsnit, ogsaa et nyt Afsnit i deres Liv, som denne Lovgivning angaar, og vort Samfund vilde efter min Anskuelse være langt ringere, hvis vi ikke var i Stand til ved en Lov som denne — de Handlinger, det her drejer sig om, kan jo ikke gøres ugjorte og kan derfor for saa vidt heller ikke glemmes — at sige, at naar denne Straf nu er udstaaet, skal der beredes en Vej tilbage til det Samfund, som har Forpligtelser ogsaa over for dem, der for vild.

Om Lovforslaget nu i alle Enkeltheder træffer den rette Grænse med Hensyn til Eftergivelsen, kan der blive Lejlighed til at tale nærmere om i et Udvalg. Eksempelvis skal jeg nævne, at jeg i og for sig ikke kan se, der skulde være Betæneligheder ved ogsaa at tilbagegive Retten til at faa Jagttegn eller Retten til Kørekort, men herom og om lignende Forhold kan der jo forhandles i dette Udvalg, og jeg skal altsaa paa det bedste anbefale Lovforslaget til Gennemførelse.

Paul Holt:

Ogsaa fra vor Side anerkender vi Nødvendigheden af, at der fra Samfundets Side gøres noget for at fremme Resocialiseringen. Det vilde utvivlsomt være det bedste, om denne Resocialisering kunde foregaa saa stilsfærdigt som muligt, saaledes at der ikke omkring dette Arbejde kom nogen Blæst. Af de Oplysninger, som vi har faaet